

Sèries

À

Fa uns quants anys, en unes poques setmanes i d'una tirada, vaig empassar-me les sis temporades de "The Sopranos". Des d'aleshores m'he convertit en un incondicional d'aquesta forma de narrativa que són les sèries de televisió. No pas dels culebrots de sobretaula, que s'allargassen fins a l'autoparòdia; ni tampoc de les que se centren exclusivament en els girs sorprenents del guió per mantenir atrapat l'espectador sense cap més al·licient que l'espectacle visual o una trama més o menys enginyosa; sinó més aviat de les sèries mesurades, amb unes quantes temporades d'una dotzena de capítols cadascuna que, en conjunt, expliquen una història ben travada, coherent, amb uns personatges complexos, uns guions brillants i un tractament estètic de la imatge que ja voldrien moltes pel·lícules de gran pressupost.

La prova més evident de la volada que està prenent la producció de sèries televisives és que directors de cinema prestigiosos (Scorsese, Fincher o John Dahl) s'han avingut a dirigir capítols d'algunes d'aquestes sèries, o fins i tot, com el mateix Spielberg, a produir-les; i que alguns actors de renom (Kevin Bacon, Kevin Spacey, Steve Buscemi, Glenn Close o Matt Dillon) n'han protagonitzat algunes de força populars.

A Europa, i molt especialment en països com Dinamarca, Suècia o Noruega, se'n fan de molt interessants. També a Anglaterra, és clar, on mantenen un sòlida tradició. Però m'han interessat, sobretot, les que procedeixen dels Estats Units. És clar que no totes exhibeixen la mateixa qualitat. D'algunes m'atreu sobretot el treball visual ("Game of Thrones"), i d'altres l'agilitat dels diàlegs ("House of cards"); d'unes en destacaria la capacitat de mantenir el pols d'una trama absorbent ("Lost", "Prison Break"), i d'unes altres la capacitat de crear una determinada atmosfera ("The Killing", "True Detective") o recrear una època ("Boardwalk Empire"). En algunes, però, hi intueixo la força dels clàssics, tant per la profunditat dels personatges, com pel que fa al vigor de la trama; tant per l'ambientació, com pels guions treballats al mil·límetre... A banda de la ja esmentada sèrie creada per David Chase, on un impressionant James Gandolfini es fa seu el mafiós més humà de la història audiovisual, hi ha, també, la més recent "Breaking Bad", en la qual, des d'una perspectiva estètica que de seguida es posa l'espectador a la butxaca, assistim a la increïble transformació d'un humil professor de química malalt de càncer en el més temut traficant de drogues del sud del país. Sense desmerèixer joies com "Six Feet Under", un sorprenent drama, carregat d'humor negre, que se centra en les avinences i desavinences d'una família de propietaris d'una funerària.

Els humans necessitem bones històries, ben explicades i amb bons personatges. Només canvia el format.